

Arrest

nr. 219 939 van 17 april 2019
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing van 18 oktober 2018 is het resultaat van verzoeksters derde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op een gezinshereniging met de echtgenote van haar neef, die de Franse nationaliteit heeft. Ze luidt als volgt:

“
BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2018 werd ingediend door:

Naam: M.
Voornaam: L.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 07.03.1994
Geboorteplaats: B.
Identificatienummer in het Rijksregister: 094030763088
Verblijvende te / verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.04.2018 voor de derde maal gezinshereniging aan met de echtgenote van haar neef, zijnde S. F., van Franse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, ...'

Artikel 47/3, § 2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- overlijdensakte op naam van R. M., vader van betrokkene (overleden op 10.05.2012)
- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2016' n° 17835/2017 dd. 29.12.2017
- verklaring op eer dd. 08.12.2017 vanwege de neef van betrokkene (echtgenoot van de referentiepersoon)
- 'certificat de prise en charge' n° 1047 dd. 08.12.2017

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 12.10.2017 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.04.2018. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:

- 'certificat de célibat' n°480 dd. 21.06.2018 op naam van betrokkene
- 'attestation administrative' n°498/PAK dd. 07.05.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op het adres [...] woonachtig was voor haar vertrek uit Marokko; 'attestation administrative' n°496/PAK en n° 497/PAK dd. 07.05.2018 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon en haar echtgenoot op het adres [...]: echter, louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens hun verblijf in Marokko (al dan niet gelijktijdig), kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 01.03.2016, 04.05.2016, 01.06.2016, 05.07.2016, 07.09.2016, 04.10.2016, 09.11.2016, 20.12.2016 en 30.01.2017: echter, deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige

aanvraag gezinshereniging. Tevens, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene (tevens daar ze niet afdoende aangetoond heeft dat ze in de betrokkene periode onvermogen was) op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat deze bedragen aangewend werden voor overige doeleinden.

- arbeidsovereenkomst dd. 01.09.2017 op naam van de referentiepersoon; loonfiches voor de maanden februari 2017 en juni 2017 - februari 2018

- gezinssamenstelling dd. 17.05.2018 op naam van de neef van betrokkene met vermelding van betrokkene

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 07.04.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 15.07.2005 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert september 2017 quasi ononderbroken zelf tewerkgesteld is, zodat ze bijgevolg zelf over een inkomen beschikt.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is

geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat is afgeleid uit de schending van de artikelen 47/1 en 47/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing weigert het visum gezinshereniging omwille van het gebrek aan bewijs dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of van hem ten laste was. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst in eerste instantie naar de weigeringsgronden in de weigeringsbeslissing van 5 april 2018 en haalt bovendien volgende weigeringsgronden aan:

“louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens hun verblijf in Marokko (al dan niet gelijktijdig), niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

(...)

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging of een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn”

Alsook:

“deze geldstortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Tevens, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene (tevens daar ze niet afdoende aangetoond heeft dat ze in de betrokken periode onvermogen was) op deze samen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud dan wel dat ze deze bedragen aangewend werden voor overige doeleinden.”

(...)

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat betrokkene sedert september 2017 zelf tewerk gesteld is, zodat ze bijgevolg zelf over een inkomen beschikt.”

De beslissing stelt tenslotte nog:

“het gegeven dat betrokkende sedert april 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet expliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand hier in België, niet op het land van herkomst of origine.”

Deze beoordeling is niet correct.

Vooreerst dient te worden herinnerd aan het gegeven dat het principe van gezinshereniging een recht is, waarop elke afwijking beperkend moet worden geïnterpreteerd.

“Gezinshereniging is overigens een stevig verankerd juridisch gegeven, aangezien het ook is opgenomen in de internationale rechtsinstrumenten die het recht op een gezinsleven waarborgen. Bijgevolg kan de wetgever dat recht niet lichtzinnig inperken. Men zou aldus voorbijgaan aan de toetsing door het Grondwettelijk Hof en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, alsook aan het gewicht van de Europese richtlijnen die het leven als nationaal staatsburger regelen.

(...)

Mevrouw Eleanor Sharpston, advocaat-generaal bij het Hof van Justitie van de Europese Unie, heeft in dat opzicht aangegeven dat Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging “de lidstaten niet toestaat, hogere inkomsten te eisen dan noodzakelijk voor het onderhoud van het hele gezin zonder dat een beroep op sociale bijstand wordt gedaan.” (HvJEU, 10 december 2009, Rhimou Chakroun tegen minister van Buitenlandse Zaken, C-578/08, conclusies van advocaat-generaal Eleanor Sharpston).”

(...)

De vertegenwoordigster van de staatssecretaris licht het advies van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) toe wat betreft de inkomensvereiste. DVZ baseert zich voor het advies op de Europese regelgeving en rechtspraak, waaronder voornamelijk het arrest Chakroun (Hof van Justitie 4 maart 2010, C-578/08, PB C 113 van 1 mei 2010).

(...)

Belangrijk is te verwijzen naar het arrest Chakroun C-578/08 van 4 maart 2010 waarin het Hof een interpretatie geeft aan bovenstaande bepaling.

Op algemene wijze herinnert het Hof eraan dat de richtlijn de lidstaten een positieve verplichting oplegt, namelijk het toestaan van gezinshereniging in de door de richtlijn vastgestelde gevallen. De beoordelingsmarge in hoofde van de lidstaten om dit recht te beperken dient volgens het Hof dan ook strikt te worden geïnterpreteerd.

Een dergelijke strikte uitleg betekent dat de lidstaten de inkomensvereiste niet zo mogen gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, het bevorderen van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan.”

(Parl. St. DOC 53 0443/018, p. 24-25 en p. 223-229)

Het vrij verkeer van EU-burgers en hun familieleden is aldus de regel, terwijl elke uitzondering hierop beperkend moet geïnterpreteerd worden.

“Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Bijgevolg moeten de bepalingen op grond waarvan die vrijheid wordt verleend ruim worden uitgelegd, terwijl uitzonderingen op dat beginsel restrictief moeten worden uitgelegd.”

(MEDEDELING VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, dd. 02.07.2009 –<http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52009DC0313&from=NL>)

Artikel 47/1, 2° Vw. bepaalt dat als “andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd”:

“2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn OF deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”

In casu heeft verzoekster met zowel de stukken zoals voorgelegd bij de eerste aanvraag gezinshereniging (dd. 03 april 2017) alsook met vervolgens de diverse aanvullende stukken zoals voorgelegd bij haar hernieuwde aanvragen tot gezinshereniging van 12 oktober 2017 en 20 april 2018 wel degelijk bewezen dat zij onder beide aanknopingspunten van art. 47/1, 2° Vw. valt (terwijl voldoen aan één aanknopingspunt reeds dient te volstaan voor toekenning van verblijfsrecht). Dit is immers een feitenkwestie waarbij de vrije bewijsvoering geldt (RVV nr. 186.617 van 9 mei 2017).

a) Deel uitmaken van het gezin

Vooreerst bestaat geen discussie over het gegeven dat verzoekster in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Dit wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing: "Dat betrokkene op 7 april in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon."

Wat betreft het deel uitmaken van het gezin in het land van herkomst werden door verzoekster zowel een originele verklaring op eer alsook verschillende officiële attesten van woonst met apostille afgeleverd.

Vooreerst wordt nergens de wet, noch in de rechtspraak van het Hof van Justitie gesteld dat een verklaring op eer van een derde dient te worden geweigerd als bewijs van het geven deel te hebben uitgemaakt van het gezin in het land van herkomst. Daarentegen stelt de Raad dat het bewijs van deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon een feitenkwestie is waarbij de vrije bewijsvoering geldt (RvV nr. 186.617 van 9 mei 2017) en dat indien een verklaring op eer dan toch onvoldoende zou zijn, zij op zijn minst als begin van bewijs dient te gelden (RvV, 10.584 van 28 april 2008).

"Afin d'établir sa situation, la requérante a fourni une attestation rédigée par laquelle des tiers certifient sur l'honneur que la requérante recevait mensuellement des sommes d'argent au Maroc de la part de sa fille. La partie défenderesse estime que les déclarations sur l'honneur ne sont pas suffisantes pour prouver qu'elle était à charge au moment de sa demande de séjour. Cependant, au vu de la situation; le Conseil n'aperçoit pas quel autre document aurait pu être fourni et la partie défenderesse ne formule aucune suggestion à cet égard.

Même si ces documents peuvent être considérés comme insuffisants pour établir la situation de la requérante, force est de constater qu'ils constituent, à tout le moins un commencement de preuve en telle sorte qu'il appartenait à la partie défenderesse d'expliquer de façon plus approfondie les raisons pour lesquelles, selon elle n'établissaient pas à suffisance la situation de la requérante." (RvV, 10.584 van 28 april 2008)

Vrij vertaald :

"Als bewijsstuk overhandigde verzoekster een attest waarin derden verklaren op eer dat verzoekster in Marokko maandelijks een geldsom ontving van haar dochter. De verwerende partij is van mening dat deze verklaringen onvoldoende zijn om te bewijzen dat verzoekster ten laste was op het moment van de aanvraag tot vestiging. De Raad ziet niet in welk ander document had kunnen voorgelegd worden en de verwerende partij stelt zelf niets anders voor.

Zelfs wanneer deze documenten als onvoldoende bewijs moeten beschouwd worden, dan gelden ze tenminste als een begin van bewijs, in die zin dat het aan de verwerende partij was om, op meer diepgaande wijze, uit te leggen waarom volgens haar de bewijsstukken niet voldeden." (Arrest RvV, 10584 van 28 april 2008)

Bovendien is het evident dat een "verklaring op eer" meer waarde moet worden toegedicht wanneer deze verklaring vervolgens overeenstemt met de objectieve attesten.

In casu liggen zowel een verklaring op eer alsook objectieve/officialle attesten voor, zoals afgeleverd door de overheid (nl. attesten van woonst met apostille – Stuk 3) die samen afdoende aantonen dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in haar land van herkomst. Deze feitengesteldheid wordt bovendien bijhorend onderbouwd door evenzoveel een gezamenlijke vestiging in België.

Verweerder verwijst omtrent de verklaring op eer louter naar zijn eerdere weigeringsbeslissing waarin deze werd afgewezen "gezien het een verklaring op eer betreft" (stuk 1A en 1B). Bij de aanvraag tot gezinshereniging die aan deze eerdere weigeringsbeslissing ten gronde lag, werden door verzoekster de officiële attesten van woonst echter nog niet voorgelegd. Daarnaast beoordeelt verweerder de attesten van woonst los daarvan en zonder enige verwijzing naar de verklaring op eer. Verweerder stelt hieromtrent dat een louter kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens hun verblijf in MAROKKO (al dan niet gelijktijdig), niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs.

Aldus werd door verweerder geen correcte en zorgvuldige beoordeling gemaakt van de verklaring op eer in combinatie met de voorgelegde objectieve attesten van woonst en de gezamenlijke vestiging in België, die elkaar ondersteunen en op een coherente manier aantonen dat verzoekster en de

referentiepersoon wel degelijk deel uitmaakten van hetzelfde gezin in hun land van herkomst, alsook hier.

De attesten tonen immers aan dat zowel verzoekster (stuk 3A) alsook de referentiepersoon, F. S. (stuk 3B), op het geattesteerde adres inwoonden.

“PRENOM ET NOM : L. M. (...)

ADRESSE : H. 06 NR 436 A.

Était en résidence à l'adresse sus-mentionnée avant de quitter le ressort de ce commandant”

Alsook:

“PRENOM ET NOM : F. S. (...)

ADRESSE : H. 06 NR 436 A.

l'intéressée se réside à l'adresse sous-mentionnée lors de son retour de l'étranger”

Dit adres komt overeen met het adres in de verklaring op eer (stuk 2).

“Déclare sur l'honneur est on parfaite connaissance que Ma cousine la Nommée : L. M., Marocaine, née en date du : 07-03-1994 à Berkane maroc, Résidante Actuellement chez moi en Belgique à mon domicile à h. 06 N°436 A. Maroc.

En foi de quoi la présente Déclaration est déléguée pour servir et valoir ce que de droit.”

Tenslotte stelt verweerder bovendien dat louter een kortstondig verblijf van verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres tijdens hun verblijf in Marokko (al dan niet gelijktijdig), niet als afdoende kan aanvaard worden. Uit niets blijkt echter dat dit verblijf kortstondig was. Daarnaast kan uit de verklaring op eer worden afgeleid dat verzoekers wel degelijk gelijktijdig op het opgegeven adres woonden.

Indien verweerder een andere mening is toegedaan (tegengesteld aan de voorgelegde bewijsstukken) moet dit evident op een afdoende wijze gemotiveerd worden.

Alwaar verweerder geen rekening heeft gehouden met het geheel van de aangevoerde bewijsstukken, schendt verweerder artikel 47/1, 2° Vw. en de ratio legis van de principes van gezinshereniging zoals hierboven beschreven (zie supra) juncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Alleen al hierom dringt de verbreking van de bestreden beslissing zich op.

b) Ten laste zijn in land van herkomst

Ondergeschikt kan verweerder evenmin worden gevolgd in diens stelling dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond in de zes maanden voor haar komst naar België financieel afhankelijk te zijn geweest van haar referentiepersoon.

Nochtans voegde verzoekster bij haar aanvraag bewijzen van geld transfers vanwege de referentiepersoon voor de periode van een gans jaar voorafgaand aan haar aankomst in België. Hierbij ontving verzoekster rond de 1500-2500 Marokkaanse Dirham per maand van de referentiepersoon.

Aangezien een gemiddeld maandinkomen in Marokko amper 4.000 Dirham bedraagt (vaak zelfs eerder amper 3.000 Dirham – zie: https://lematin.ma/journal/2014/cout-de-la-vie_comment-vivoter-avec-un-petit-salaire--/196600.html - is het evident dat de maandelijke bijdrage door de referentiepersoon aan verzoekster wel degelijk een stabiel en duurzaam onderhoud van verzoekster uitmaakt en kan dan ook bezwaarlijk correct als “te beperkt” van tafel worden geveegd door verweerder.

Bovendien kan dit evenmin als onregelmatig worden bestempeld gezien overschrijvingen van een volledig jaar voorliggen (stuk 1 en stuk 3).

Verder genoot verzoekster bovenop de financiële steun eveneens kost en inwoon op het adres van de referentiepersoon zodat ook de steun van de familie aanwezig was. Hierdoor kan derhalve de eigenlijke financiële hulp van de referentiepersoon iets lager zijn en dient verzoekster alsnog als zijnde ten laste van de referentiepersoon beschouwd te worden.

Het 'ten laste zijn' is immers een feitenkwesitie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Bovendien toont verzoekster ook aan dat zij geen eigen inkomen had en is het inkomen van de referentiepersoon en haar echtgenoot afdoende hoog zodat er geen risico is dat verzoekster noch de referentiepersoon of haar echtgenoot ten laste zouden dreigen te vallen van het OCMW (stuk 5,6 en 7).

Ook op dit punt heeft verweerder diens beslissing niet op een zorgvuldige wijze voorbereid en niet gestoeld op een correcte feitenvinding (schending zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht).

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op.

Gevolg voor het gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten:

Hierbij dient benadrukt dat de verbreking van de bestreden "bijlage 20", op grond van het bovenstaand eerste middel, onmiddellijk ook de verbreking van het hieraan gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten met zich mee dient te brengen:

"Het tweede middel is in de besproken mate gegrond, hetgeen leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit gegeven leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Immers valt verzoekende partij als familielid van een Belgische onderdaan terug op een openstaande aanvraag, wat onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten."

(RvV nr. 126.121 van 23 juni 2014)"

2.2. De aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...)"

Artikel 47/3, § 2 van dezelfde wet luidt als volgt:

"§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3 (...)"

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin.

Wat betreft de motivering dat verzoekster niet heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, stelt verzoekster dat uit niets blijkt dat de wet of de rechtspraak van het Hof van Justitie een verklaring op eer uitsluiten als bewijs, en dat zij minstens als begin van bewijs moet gelden, zeker wanneer deze verklaring overeenstemt met objectieve attesten. Zij verwijst naar de attesten afgeleverd door de overheid die, samen met de verklaringen op eer afdoende aantonen dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij is er niet toe gehouden zonder meer elke

vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is, en verzoekster moet daartoe concrete argumenten aanbrengen.

Verzoekster legde een “attestation administrative” voor met het nummer 497 en 498. In het stuk met nr 497 wordt gesteld dat de referentiepersoon op een bepaald adres in A. verblijft bij haar terugkeer uit het buitenland. In het andere attest wordt gesteld dat verzoekster op het genoemde adres verbleef alvorens zij is vertrokken uit het ambtsgebied. Uit deze attesten blijkt zelfs niet dat verzoekster en de referentiepersoon gelijktijdig op het adres hebben verbleven. Verzoekster toont dan ook niet aan dat deze attesten zouden aantonen dat zij in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon. De vraag in welke mate een kortstondig verblijf op hetzelfde adres zou kunnen volstaan om het “deel uitmaken van een gezin” te kunnen aantonen, is derhalve niet aan de orde. Dat een verklaring op eer, samengenomen met de voormelde attesten, daar anders over zou denken, zoals verzoekster beweert, is niet het geval. Dergelijke verklaringen kunnen immers niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst, zoals de verwerende partij terecht heeft gesteld, middels de verwijzing naar haar eerdere beslissing.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat zij niet heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon en al evenmin dat hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het volstaat immers dat de verwerende partij, zoals in casu, motiveert waarom de stukken geen afdoende bewijs uitmaken, zonder dat zij de inhoud ervan expliciet moet gaan weerleggen.

Verzoekster stelt verder dat ten onrechte werd vastgesteld dat zij niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Zij betoogt dat zij bewijzen heeft bijgebracht van geldtransfers over een periode van een jaar waaruit blijkt dat zij rond 1500-2500 Marokkaanse dirham per maand ontving van de referentiepersoon, dat het gemiddelde maandinkomen in Marokko amper 4000 dirham bedraagt, en dat dus bezwaarlijk kan worden gesteld dat de gestorte bedragen te beperkt waren. Bovendien genoot verzoekster ook nog kost en inwoon op het adres van de referentiepersoon zodat ook de steun van de familie aanwezig was en de financiële hulp wat lager kon liggen. De geldtransfers kunnen evenmin als onregelmatig worden bestempeld, nu ze de periode van een volledig jaar bestrijken. Tot slot betoogt verzoekster dat zij aantoonde dat zij geen eigen inkomen had.

De verwerende partij is van oordeel dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij op de geldstortingen was aangewezen om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat deze bedragen werden aangewend voor andere doeleinden. Verzoekster stelt dan wel dat zij voor kost en inwoon op de steun van de familie kon rekenen zodat de bedragen niet al te hoog moesten zijn, maar het blijkt niet welke familie zij daarmee bedoelt. Immers, indien zij met “familie” bedoelt de referentiepersoon en haar gezin, dan blijkt dit niet uit de stukken; indien zij andere familieleden bedoelt, dan zou zij daarmee te kennen geven dat zij niet ten laste was van de referentiepersoon, maar van andere familieleden. Verder blijkt uit niets dat zij behoeftig was en geen eigen inkomen had: ter zake kan nog worden verwezen naar het gestelde in de vorige beslissing, dat thans, door verwijzing, wordt hernomen, met name dat uit het neergelegde *“Attestation Du Revenu Global Imposé Au Titre De L'année 2016: dd 29/12/2017 vanwege de Marokkaanse autoriteiten”* niet blijkt dat verzoekster onvermogen is, enkel dat zij op datum van het attest niet onderworpen was aan de belasting van woongelegenheid en gemeentelijke dienstverlening enerzijds, en dat het document wordt aanzien als een verklaring op eer”. Verzoekster legt in het kader van de huidige aanvraag geen stukken voor die haar behoeftigheid en het feit dat zij geen eigen inkomen had zouden kunnen doen aannemen.

Derhalve toont verzoekster niet aan dat de verwerende niet deugdelijk zou hebben vastgesteld dat niet afdoende is aangetoond dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Verzoeksters argument dat het inkomen van de referentiepersoon en haar echtgenoot afdoende hoog is zodat er geen risico is dat zij ten laste zouden dreigen te vallen van het OCMW is ter zake niet relevant en doet hieraan geen afbreuk.

2.3. Aangezien verzoekster geen middel heeft bijgebracht dat kan leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt haar argument dat de vernietiging van de voormelde beslissing de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich zou brengen, zinledig.

2.4. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS